

MEMÒRIA DE LA INTERVENCIÓ ARQUEOLÒGICA AL
CARRER AMPLE, 20 i CARRER AVINYÓ, 1, DE
BARCELONA (BARCELONÈS)

Data de la intervenció: 7-20 DE FEBRER DE 2005

CODI MHCB: 014/05

JORDI ALSINA I MARTÍN

Mataró, abril de 2008

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ. MOTIVACIONS DE LA INTERVENCIÓ I OBJECTIUS
2. SITUACIÓ GEOGRÀFICA
3. CONTEXT HISTÒRIC I INTERVENCIIONS ANTERIORS
4. METODOLOGIA DE TREBALL
5. TREBALLS REALITZATS. DESCRIPCIÓ I INTERPRETACIÓ
6. CONCLUSIONS
7. BIBLIOGRAFIA
8. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC

ANNEXES

- DOCUMENTACIÓ PLANIMÈTRICA
- DOCUMENTACIÓ FOTOGRÀFICA

FITXA TÈCNICA

NOM DE LA INTERVENCIÓ	C/ Ample, 20 i Avinyó, 1.
UBICACIÓ	Districte de Ciutat Vella, Barcelona
COORDENADES UTM Fus31N amb Datum ED50 (UB/ITC)	X: 431511.03 Y: 4581473.37 Z: 4.50 m.s.n.m.
CONTEXT	Zona urbana
TIPUS D'INTERVENCIÓ	Preventiva terrestre
CLASSE D'ACTIVITAT	Control arqueològic
DATES D'INTERVENCIÓ	7-20 de febrer de 2005
PROMOTOR	Fecsa- Endesa
EQUIP TÈCNIC	Direcció: Jordi Alsina i Martín

1. INTRODUCCIÓ. MOTIVACIONS DE LA INTERVENCIÓ I OBJECTIUS

Aquesta memòria recull els resultats del control arqueològic preventiu (Codi MHCB: 014/05) efectuat sobre unes obres de canalització en rasa (núm. d'obra: E0129461), de 13 m de longitud, realitzades per l'empresa **Espelsa** per a **Fecsa-Endesa**. La intervenció ha estat duta a terme al paviment del carrer Simón Oller nº1 fins a donar al carrer Ample, que quant el travessa es transforma en carrer Avinyó, al districte de Ciutat Vella, sota la supervisió del **Servei d'Arqueologia del Museu d'Història de la Ciutat, Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona**.

La direcció tècnica ha estat assumida per l'arqueòleg, Jordi Alsina Martín de l'empresa **ÀTICS, S.L., Gestió i Difusió del Patrimoni Històric i Arqueològic**, la qual ha facilitat tot el material necessari per a dur a terme la intervenció.

Les tasques arqueològiques, simultànies a les obres, s'iniciaren i finalitzaren el mateix dia 16 de febrer de 2005.

El control arqueològic tenia com a objectiu detectar i documentar possibles estructures antigues que poguessin veure's afectades per les obres, ja que el lloc on aquestes es desenvolupaven es troba inclòs en una "Zona d'Interès Arqueològic", d'un destacat valor històric. En el cas concret que ens ocupa, es formularen diverses hipòtesis de treball prèvies a la investigació, les quals, molt breument, feien referència a la presència d'estructures de diferents èpoques a la zona afectada. Les més significatives són:

- Es troba en la zona compresa entre la muralla romana i la costa.
- Es a l'interior del recinte medieval de Barcelona, al costat de mar.
- Forma part de l'antiga *vilanova dels còdols*, gestada al primer quart del segle XII.

2. SITUACIÓ GEOGRÀFICA

La ciutat de Barcelona es troba dins d'un terme municipal que s'estén a la costa de la mar Mediterrània en una plana d'uns 5 km. d'amplària (l'extensió total del terme és de 91,41 km²), limitada al NW per la serra de Collserola (que culmina a 512 m. al cim del Tibidabo), entre els sectors deltaics del Llobregat i el Besós. La seva funció de capital ha estat sens dubte afavorida per la situació geogràfica d'aquesta plana, on conflueixen els dos grans eixos de comunicació que travessen en direcció Nord-Sud la Catalunya central (el Llobregat i l'eix dels rius Besós-Congost-Ter) i que accedeixen a la ciutat a través del congost de Martorell el primer i del coll de Finestrelles, sota el turó de Montcada, el segon.

El Barcelonès comprèn el territori estès entre la Mediterrània i la Serralada Litoral, en el tram conegut per serra de Collserola, és a dir, entre els estrets de Martorell i de Montcada, per on els rius Llobregat i Besòs, respectivament, s'encaminen a la mar. Des del punt de vista de la morfologia, és fàcil identificar, al Barcelonès, dues grans unitats: Collserola i el Pla de Barcelona, que és a on s'ubica la ciutat de Barcelona, i per tant és aquella unitat morfològica que ens interessa.

El Pla de Barcelona és limitat per la Serralada de Collserola, i a migjorn, per la falla que segueix, ran de mar, des de Garraf i el turó de Montjuïc que és el punt més elevat, pels turonets dels Ollers, del Tàber, de les Fazies, de la Bota, fins el turó de Montgat, més enllà del Besòs. Les seves coordenades són 2^o7' a 2^o11' de longitud est de Greenwich i de 41^o22' a 41^o27' de latitud nord.

La falla, originada al moment de la fractura del Massís Catalano-Balear, dibuixà el que, a grans trets, havia de ser la costa catalana. Per això, el pla inclinat del peu de Collserola és de basament paleozoic i d'estructura tabular, havent estat afectat per tots els moviments orogènics alpins. En el miocè i el pliocè, damunt del sòcol paleozoic se sedimentaren dipòsits marins, dels quals són testimonis el seguit de turons suara anomenats. El Pla, que des de Collserola va baixant suaument i d'una manera regular, en el punt de contacte entre la Ciutat Vella i

l'Eixample, es produeix una ruptura de continuïtat amb la presència d'un salt o esglaió d'uns vint metres, clarament visible en la

morfologia urbana. Aquest tall va ser aprofitat per la defensa, recolzant-hi les muralles, o per a l'economia, instal·lant a les Moles diversos molins aprofitant el sallent. De l'esglaió cap a mar ja no hi ha sòcol de llicorella ni de granit, sinó un mantell al·luvial format per les aportacions de les rieres, dels torrents, dels deltes dels rius veïnals i el corrent litoral.

Així doncs, el Pla es pot dividir en tres sectors: El Pla inclinat, els turons arran de mar, i el pla de baix, que correspondria a la zona compresa entre l'esglaió i el mar. En aquest sector hi dominen materials al·luvials més fins aportats per rieres, torrents i les aigües d'escorrentiu que baixen de la serra i, també, dels corrents marins.

3. CONTEXT HISTÒRIC I INTERVENCIONS ANTERIORS

El barri de la Mercè forma part del Districte de Ciutat Vella de Barcelona, i abraça per un costat la plaça i el carrer homònims, el carrer Ample, la plaça del Duc de Medinaceli i el dormitori de Sant Francesc fins el portal de la Pau, mentre que per l'altre aniria fins la plaça de Sant Sebastià la qual va desaparèixer amb l'obertura de la Via Laietana. L'origen de la Mercè com a barri arrancaria amb la construcció del temple i el convent l'any 1267 en zona d'extramurs de la ciutat i aniria enfocat al rescat d'esclaus i al comerç.

Els espais perifèrics de la ciutat - d'extramurs romans i en molts casos inclosos després en muralla medieval - serien zones on es construïen convents, hospitals i esglésies.

L'església de la Mercè tal i com la coneixem dataria del 1765 i substituiria a l'anterior temple. La seva importància es va mantenir durant segles degut al paper que l'ordre mercedari tenia amb el comerç d' Amèrica i que el 1687 havia estat declarada patrona de la ciutat a l'haver salvat els camps del Pla d'una plaga de llagosta. Ja cap el 1846 es va convertir en palau -residència dels capitans generals.

A més de l'església de la Mercè en aquesta zona s'haurien d'esmentar altres dos temples. En primer lloc, el temple de Sant Francesc situat en l'actual plaça del Duc de Medinaceli. Aquest temple va néixer de la donació de Jaume I de l'hospital de Sant Nicolau als franciscans l'any 1232 i aquests el transformaren en convent. L'any 1822 i degut als rumors de conspiració dels franciscans contra l'Estat en el trienni liberal, l'ordre fou dissolt i aquest espai esdevingué una presó de dones.

En segon lloc, també hauríem de parlar del convent de Sant Sebastià. Aquest estava situat a la plaça d'Antoni López i durant el trienni constitucional 1821-23 fou usat com a gimnàs militar i presó dels realistes. Finalment el 1910 s'enderrocà amb l'obertura de la Via Laietana.

Durant segles la principal activitat econòmica de Barcelona fou el comerç; el barri de la Mercè situat a tocar de mar visqué en primera persona el creixement i desenvolupament comercial de la ciutat.

Amb tot això es podria dir que aquest barri es convertí en zona de residència d'aristòcrates i burgesos que erigien els seus casals al carrer Ample, de manera que, aquest carrer esdevingué un dels més emblemàtics de Barcelona. i també fou conegut amb el nom d'En Marquet, perquè hi tenia propietats aquesta noble família barcelonina.

El nom actual es deu a què al urbanitzar la zona, aquest carrer va esdevenir el més ample de la ciutat. S'hi van construir palaus i casals de gent noble, suplantant així, al carrer Montcada en senyoria i distinció. Hi visqueren virreis i fou lloc d'estada dels reis en les seves visites a Barcelona, mentre que en els carrers que el travessaven eren habitats per menestrals i obrers. Des del segle XVI fins el XIX el carrer Ample va passar a ser la via principal de la Ciutat Comtal. Degut a la seva amplada també s'hi feien carreres de cavalls, s'hi celebraren justes, torneigs, desfilades, rues... tot això va motivar que el 1582 es desenllosés el carrer per evitar accidents. S'ha de dir que avui dia, dels grans palaus del barri, pocs en subsisteixen ja que al llarg del segles XIX i XX van ser substituïts per altres edificacions.

Tota aquesta façana marítima de la Barcelona antiga estigué mancada de muralles fins avançat el segle XVI ja que era un sector situat entre l'antiga ciutat romana i medieval i el mar. Fou Carles V, hoste del barri durant les seves estades a Barcelona, qui va fer construir la muralla de mar entre el 1553 i 1563.

El 1877 els comerciants del barri de la Mercè pressionaren perquè s'enderroqués aquesta muralla per transformar el passeig en un indret amb botigues i vistes al mar. El 1881 ja era a terra donant lloc al Passeig Colom.

A més, durant aquest segle XIX el barri de la Mercè es va convertir en un espai bancari, s'instal·laren en la zona el Banc de Barcelona, la Societat General de Crèdit, la Societat de Crèdit Mercantil... Aquest caire comercial del barri no es va començar a perdre fins el moment de la formació de l'Eixample. L'èxode dels

bancs, unit a l'evident lloc secundari a què passaren els afers marítims, van fer heretar al nou barri de l'Eixample l'hegemonia de Barcelona.

Malgrat l'obertura del Passeig Colom i de les places del Duc de Medinaceli i Antoni López, la Mercè va continuar amb la imatge de barri fosc, propi de la Barcelona vella.

Pel que fa als **antecedents arqueològics** s'hauria d'esmentar que aquesta zona no ha patit grans intervencions urbanístiques en els últims anys, això ha fet que les intervencions arqueològiques hagin sigut puntuals, de manera que no hi ha un coneixement exhaustiu del subsòl.

En primer lloc s'hauria de fer referència a les intervencions relacionades amb obertures fetes per la millora de l'entramat elèctric de la ciutat. En aquests casos la informació obtinguda és molt minsa o en ocasions nul·la. D'exemples d'aquest tipus hi hauria cas de la intervenció en el carrer de la Mercè (Eva Orri, 2002) que en una rasa de reforç de la xarxa elèctrica es va poder documentar l'existència d'un mur dels fonaments de les cases enderrocades durant els segles XVIII – XIX. Un altre cas similar el trobaríem al carrer d'En Serra (Estíbaliz Monguiló, 2003) on es va documentar una claveguera del segle XIX que seguiria la línia de façanes del carrer. Un tercer cas el tindríem al carrer Anselm Clavé amb Porta de la Pau (Laura Arias, 2004) on es van poder documentar les lloses de pedra de la primera pavimentació de la plaça al segle XIX.

En segon lloc s'hauria de parlar d'intervencions arqueològiques que han aportat més informació sobre la història de la zona, com seria la trobada d'una necròpolis a la seu de l'Antic Govern Militar on hi havia hagut el convent del franciscans. Aquesta necròpolis tindria una cronologia tardana romana o cristiana i estaria formada per diverses tombes, majoritàriament de fossa simple amb caixa de fusta, *tegula* o àmfora, a més d'alguns sarcòfags monolítics. El seu extrem es va localitzar en direcció a mar, tot i que la necròpolis s'estendria per sota el carrer Anselm Clavé vers el N.

Així mateix, s'haurien de posar de manifest les troballes a la plaça Joaquim Xirau (HUERTAS, 1997), encara que aquestes es trobin ja al límit del Barri de la Mercè. En un primer moment es van fer diverses cales (onze en concret) en un solar on s'havia de construir un pàrking i la plaça, i després en vistes a les restes que apareixien es va optar per fer una excavació en extensió. En aquesta intervenció es van poder documentar clarament dos moments: un alt imperial i un baix-medieval. Quan al període alt imperial destaquen l'aparició de les restes d'una vil·la que va permetre ampliar la zona coneguda d'ocupació al voltant de la colònia de Barcino. Es va poder documentar un mur isolat, una petita sitja, una estructura de pedres reaprofitades, i un petit recinte amb *opus signinum* i un mur que constituïrien un dipòsit per emmagatzemar o tractar algun líquid. També aparegueren les restes d'un mausoleu en *capsa taulae* com a receptacle de l'enterrament i en el seu interior hi hauria un recipient ceràmic reblert amb restes de d'ossos cremats i cendres amb material com llànties i elements de vidre i d'ús personal, amb cronologia de finals del segle I d.n.e. Per sobre d'aquest hi havia un nivell d'argiles i llims d'aportació natural amb ceràmiques del segle II-III d.n.e. Així doncs es podria dir que a principis del segle I d.n.e. hi hauria una ocupació en la zona amb l'establiment d'un centre productiu situat molt a prop de la costa, que juntament amb el mausoleu de finals del segle I d.n.e. estarien en ús fins a meitat del segle II.

També cal mencionar la recent intervenció desenvolupada al núm. 5 del mateix carrer Ample (TRIAY 2004), on es documentà un enterrament d'època alt imperial.

4. METODOLOGIA DE TREBALL

Per a aconseguir els objectius marcats és necessari adoptar una metodologia sistemàtica i que se'ls adequi. En relació amb la metodologia de registre, la seqüència estratigràfica s'estableix amb el propòsit d'entendre la formació, delimitació, estructuració i ordre de deposició dels diferents estrats. De la mateixa manera, ajuda a interpretar els diversos processos sedimentaris i postdeposicionals que s'han anat produint al llarg del temps a la zona afectada. Sota aquestes premisses, s'ha establert un registre detallat dels diferents estrats que configuren la zona intervinguda utilitzant per a fer-ho el sistema d'Unitats Estratigràfiques" (U.E.), que es pot seguir a E.C. HARRIS (1990) i A. CARANDINI (1997), sistema acceptat àmpliament i secundat a Catalunya des de fa tres dècades (TRÓCOLI, SOSPEDRA, 1992). Aquest mètode permet analitzar de forma individualitzada cadascuna de les incidències que afecten la seqüència estratigràfica. La caracterització de les diferents unitats estratigràfiques es detalla en una fitxa. Aquí s'hi registren tots els paràmetres que permeten la seva correcta identificació i descripció, així com també la seva relació física respecte a la resta de les unitats estratigràfiques del jaciment.

La identificació d'una U.E. s'estableix mantenint l'ordre estricte d'aparició durant el procés d'excavació i es duu a terme generalment utilitzant una clau de tres o quatre dígits, començant tota la seqüència numèrica per el número 100 si és de tres dígits o per el número 1001 si és de quatre dígits. En el nostre cas, hem decidit utilitzar la clau de quatre dígits i començar a contar les unitats estratigràfiques a partir del 1000. Aquesta forma de procedir s'utilitza amb la finalitat d'evitar qualsevol alteració de la seqüència numèrica o algun tipus d'interferència en cas que, durant el procés, sorgeixi una estratigrafia complexa que obligui a acumular unitats estratigràfiques.

Quant al mètode d'intervenció immediata respecte als treballs que s'estaven realitzant, hem seguit el del control visual directe. La tasca d'excavació de les rases esmentades s'ha dut a terme seguint la metodologia habitual d'utilització del martell hidràulic per a aixecar el paviment de lloses i rajoles i la seva preparació de formigó; i, en segon lloc, l'ús del pic i la pala per a practicar el buidatge del reompliment de les rases fins a trobar la profunditat desitjada, uns 50 cm en aquest cas. L'arqueòleg director estigué present durant tot el període d'obertura de les rases, observant el sediment extret amb la finalitat de recuperar les restes de ceràmica, ós, metall, o de qualsevol altra naturalesa, que poguessin sortir. La documentació de la intervenció es completa amb les fitxes de les unitats estratigràfiques trobades; un registre gràfic, que inclou la documentació planimètrica; i una selecció fotogràfica de les evidències més representatives del desenvolupament de l'excavació. Malgrat tot, hem d'indicar que aquesta documentació gràfica és bastant reduïda, ja que, com es comenta a l'apartat 5 (Treballs realitzats. Descripció i Interpretació) els resultats assolits han estat escassos.

TREBALLS REALITZATS. DESCRIPCIÓ I INTERPRETACIÓ

L'obra de canalització en rasa per a estendre els tubs de cables elèctrics comprenia un tram total de 13 m, entre el portal número 1 del Carrer de Simón Oller fins arribar al carrer Ample. D'aquesta manera els carrers que apareixen al projecte i permís d'intervenció arqueològica, no s'adeqüen als veritables treballs realitzats. Observant els plànols entenem que hi ha una equivocació que rau en la substitució a l'hora de realitzar la rasa, a favor del Carrer Simón Oller, 1, en comptes del d'Avinyó, 1.

L'actuació arqueològica se centrà, per una banda, en el control visual de la realització dels diferents trams de rasa per part de l'empresa adjudicatària i, per altra banda, en l'excavació manual per part de la direcció tècnica quan les característiques del sediment extret així ho exigien.

Les obres s'iniciaren i finalitzaren el mateix dia 16 de febrer de 2005. La rasa consta de 13 m. de llargada, 50 cm. d'amplada i 50 cm. de fondària. La rasa s'estenia longitudinalment a la línia de façana des de l'actual portal del carrer Simón Oller nº1, fins arribar al carrer Ample.

L'estratigrafia constava d'un nivell de paviment (format per lloses rectangulars de 20x30 cm. i una potència de 10 cm.) (UE 1001). Al extreure el paviment de llambordes, trobàvem una placa de formigó d'uns 30 cm. de potència. Aquest nivell constava també d'un forjat de varetes de ferro (UE 1002). Per últim trobàvem un tercer nivell de 10 cm. de potència de compost de terra de matriu sorrenca (UE 1003). Es tracta d'un sediment terrós de color vermellós fosc barrejat amb paquets irregulars d'argila vermellosa, a més d'elements actuals com escombraries i restes de runa constructiva. A la cota necessària per a introduir la canalització hi anaren apareixent una sèrie de serveis anteriors (gas, aigua, electricitat i clavegueram) tant en sentit longitudinal com perpendicular a la direcció de la rasa, amb la qual cosa la hipòtesis inicial relativa a l'existència d'estructures

Memòria intervenció arqueològica al C/ Ample, 20 i C/ Avinyó, 1, Barcelona.

arqueològiques s'anava contrastant negativament en relació amb la cota esmentada de 50 cm.

5. CONCLUSIONS

Aquesta intervenció arqueològica, realitzada al tram del carrer Simón Oller núm. 1 fins arribar al carrer Ample, núm.20, tenia com a fites descobrir i documentar possibles restes arqueològiques conservades durant les obres que l'empresa FECSA-ENDESA tenia previst d'efectuar per a la realització de la canalització en rasa d'una línia d'electricitat de B.T. xarxa.

En aquest sentit, i com ja ha quedat reflectit implícitament a l'apartat anterior, hem de concloure que els resultats han estat negatius. D'una banda, un dels elements que més ha condicionat el volum nul de dades arqueològiques obtingues ha estat l'escassa profunditat a la que s'ha instal·lat la canalització (50 cm), que se suma als reduïts 50 cm d'amplada de què constaven les rases. Però a això se li ha d'afegir la presència abundant d'altres serveis (gas, aigua, electricitat, semàfors, clavegueram...), instal·lats amb anterioritat i que mantenien una cota similar a la requerida per a aquesta obra; i també el fet de tractar-se d'una excavació preventiva de caràcter molt localitzat i parcial. Tot això ha fet impossible documentar algun tipus de resta constructiva relacionada amb l'ocupació, romana, medieval o moderna, que sabem que en el passat es produí en aquest sector de Barcelona, i per tant només podem afegir que els resultats d'aquesta intervenció difícilment poden aportar respostes als interrogants plantejats al voltant del poblament i l'urbanisme de la ciutat al llarg de la seva dilatada història.

6. BIBLIOGRAFIA

CARANDINI, A. (1997): *Historias en la Tierra. Manual de excavación arqueológica*. Ed. Crítica, Barcelona.

HARRIS, E. C. (1990): *Principios de estratigrafía arqueológica*, Ed. Crítica, Barcelona.

HUERTAS, Josefa (1997): *Informe memòria de la intervenció arqueològica a la plaça Joaquim Xirau/plaça dels Banys*. Arxiu del Servei d'Arqueologia Urbana de la ciutat de Barcelona. Ajuntament de Barcelona. Memòria inèdita.

ORRI, Eva (2002): *Memòria de la intervenció arqueològica al carrer de la Mercè, 8 de Barcelona*. Arxiu del Servei d'Arqueologia Urbana del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona. Ajuntament de Barcelona. Memòria inèdita.

SALES CARBONELL, J. (2002): "Primers resultats de l'excavació d'un tram de muralla baix medieval de Barcelona localitzat a la Ronda de Sant Pau", a *II Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna de Catalunya*. Sant Cugat del Vallès.

TRIAY, Vanesa (2004): *Memòria de la intervenció arqueològica al carrer Ample, 5 de Barcelona*. Arxiu del Servei d'Arqueologia Urbana del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona. Ajuntament de Barcelona. Memòria inèdita.

TRÓCOLI, Isabel G. I SOSPEDRA, Rafel (Eds.) (1992): *Harris Matrix. Sistemes de registre en Arqueologia (2 vols.)*, Pagès Editors, Lleida.

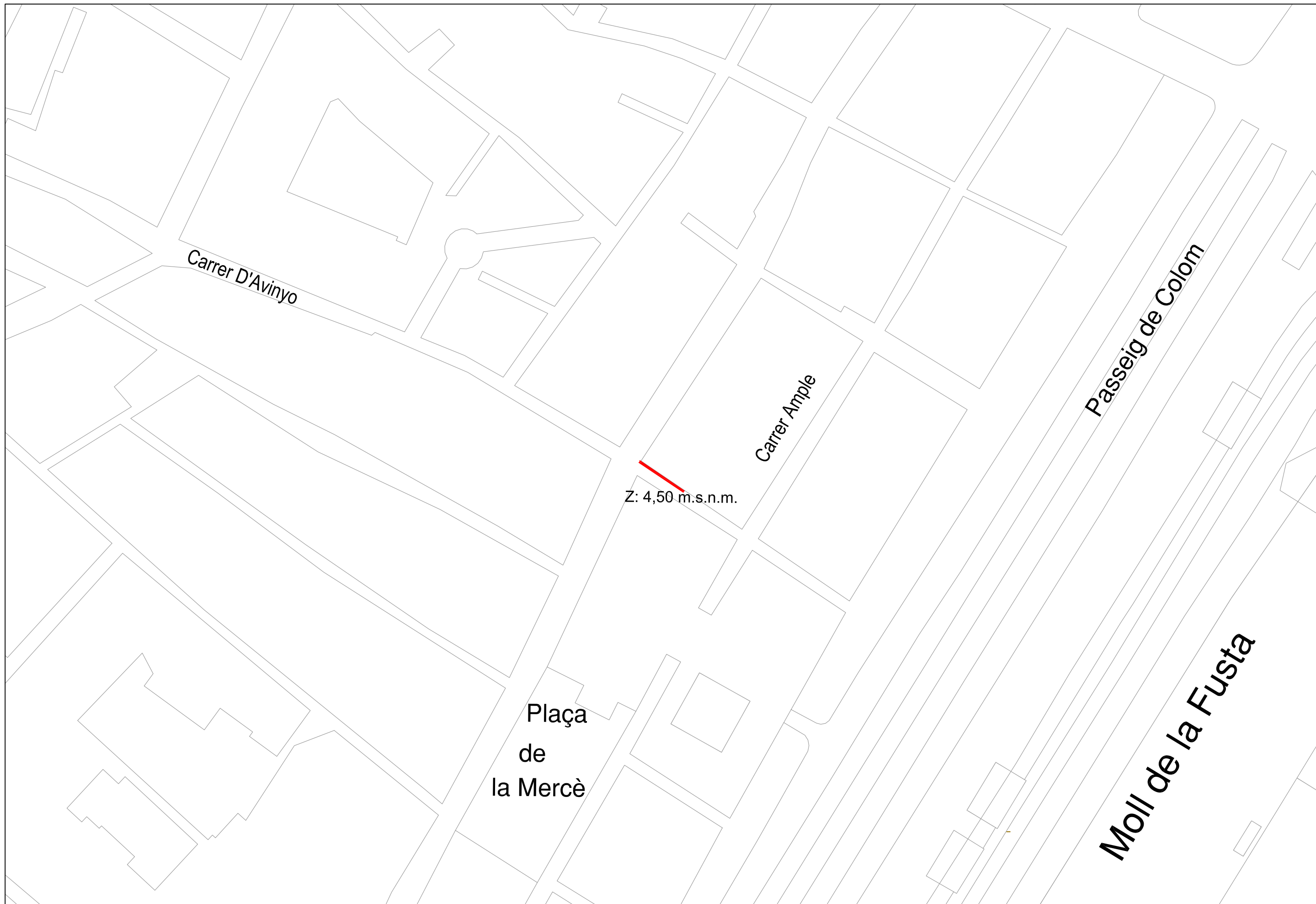
8. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 1001	
Sector:		Fase:		Cronologia: Segle XX
DEFINICIÓ :	Paviment del carrer actual.			
DESCRIPCIÓ :	Superficial format per lloses de pedres rectangulars de 20x30x10 cm.			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	1002	Es cobert per	
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 1002	
Sector:		Fase:		Cronologia: Segle XX
DEFINICIÓ :	Placa de formigó que es troba al llarg de tota la rasa.			
DESCRIPCIÓ :	Consta d'uns 30 cm. de potència. Aquest nivell consta també d'un forjat de varetes de ferro.			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	1003	Es cobert per	1001
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 1003	
Sector:		Fase:		Cronologia: Segle XX
DEFINICIÓ :	Rebliment modern de rases de serveis recents.			
DESCRIPCIÓ :	Terra de color vermellós fosc barrejat amb paquets irregulars d'argila també vermellosa, a més d'elements actuals (deixalles i restes de runa constructiva) de 10 cm de potència total.			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a		Es cobert per	1001, 1002
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

DOCUMENTACIÓ PLANIMÈTRICA

DOCUMENTACIÓ FOTOGRÀFICA

Fotografia 1: Vista general del carrer de Simó Oller.

Fotografia 2: Vista d'un tram de la Rasa.

Fotografia 3: Estratigrafia de la Rasa.

Fotografia 4: Col·locació del cablejat elèctric.